

Annapolis Brass Quintet

- sympatisk perfektjon

Brass-kvintetten aldeles privat og uten horn i en kjelig park. Fra venstre bosatt i Annapolis, hovedstaden i delstaten Maryland, USA. Igår aftes Ibsenhuset.

David Cran, Robert Suggs, Tim Beckk, Arthur La Bar og Robert Posten. Alle kunne lokale korpsmusikere nyte godt av deres kunnskaper og instruksjon i (Foto: Frank Kvisgaard).

Fra podiet er «Annapolis Brass Quintet» perfektjonert velklang. Når siste tone har ekkoet ut i konsertsalen, og applausen har lagt seg, møter vi fem unge, sympatiske herrer, så enkle og likefremme i opptreden som bare amerikane kan være. Felles for dem er deres bakgrunn i småbymiljø, fra statene Oklahoma, Wisconsin, Pennsylvania og Minnesota. Felles er også en grundig teoretisk og praktisk utdannelse i musikk, slik den finnes integrert i amerikanske skoler i en ganske annen grad enn i norsk skolevesen. De begynte å spille i smågutt-alderen, endte med grad fra fireårig college i musikk, gikk så over til militære orkestre eller symfoniorkestre. Velklengen vi snakket om, er ingen gratis gevinst, men resultatet av systematisk undervisning og trening. Trening og atter trening. En ganske alminnelig dag i Skien klinger fem instrumenter fra hvert sitt garderobe-rom i Ibsenhusets dype indre. Fra Arthur La Bars horn toner mektig overtynen fra Wagners «Lohengrin». Minst en time daglig skal hornet klinge før konserten. Musikalsk perfektjonisme er å ligne med en kresent

kultivert blomst, som krever sin daglige vanning. Musikerne kommer fra et stort land med mange tilbud, et land hvor bare det beste er godt nok i konkurransen.

Ingen gjør dem rangen stridig, for såvidt at «Annapolis Brass Quintet» er enestående i sin art. Ikke så å forstå at medlemmene hver for seg teller en verdensmester, heller ikke så å forstå at de utgjør verdens eneste messingkvintett. Bare det at andre kvintetter er integrert i større orkestre, og utgår fra disse kun ved spesielle anledninger. Annapolis-kvintetten er en selvstendig enhet, og spesialisert som sådan.

Man kan vel tenke seg at en så spesiell musikk-enhet faller utenfor allmenhetens smak for instrumentell kombinasjon, såvel som repertoire. Man skulle mene det, i et land med så sterke symfoniske tradisjoner på den ene side, og country-music og jazz på den annen.

På vegne av kollegiet innrømmer David Cran faktum. Han illustrerer det med en episode fra en turné i Statene. Under stans på en veikro spurte en lokal person etter

trommeslageren i bandet. Når ikke han fantes, hvor var da i det minste gitaristen? Møysommelig måtte musikerne til med en forklaring. Det dreide seg ikke om populærmusikk på trommer og gitarer. Poenget lå i en annen musikalsk gate. Bandet regner ikke med noen appell til et tallrikt publikum. Man tror på et spesielt publikum, som kommer til konsertsalen enten av følelse for musikk spilt av en genuin messingkvintett, eller av nysgjerrighet.

- Vi er fornøyd hvis dette publikum blir større. Her i Skien samlet vi dobbelt så stort publikum som ved forrige besøk, - forteller Cran.

Musikerne er egentlig ikke altfor overrasket over en relativt stor interesse i Norge. For det første har de truffet norske janitsjarmusikere i Statene, for det annet har de erfart den sterke posisjon janitsjarmusikken har i Norge, med et utall av skoleorkestre som særgegent trekk. Et antall av mellom 250 og 300 skoleorkestre bare i Oslo har imponert dem. Noe lignende finner man knapt i USA, ikke på amatør-basis i hvert fall. Heller ikke hva gjelder janitsjar-

musikk utøvet av voksne musikere. Det blir mer enten-eller i USA, mot det norske både-og. Enten profesjonelt eller ingen ting.

De fem, David Cran, Robert Suggs, Tim Beckk, Arthur La Bar og Robert Posten, har gjort sin messing-musikk til verdensprofesjon. Foruten turnéer til de større byer i USA, har de i to år etter hverandre turnert Vest-Europa, og blitt vel mottatt både som musikere og privatpersoner. Særlig i Norge det siste, og det er knapt måte på deres lovord om vårt vintermørke lands vennlighet. Som ekstra service ga de i går kveld, fredag, en musikalsk demonstrasjon i Ibsenhuset for janitsjar-musikere i Skien og omland.

Med fra Skien har de blant souvenirne klipp av lokalpressens anmeldelser. Utsnitt av disse har de allerede brukt i forhåndsreklamen annet steds.

Å tenke seg at musikere fra det store USA legger vekt på superlativer fra Skien, - nå, det skulle vel bekrefte byens anseelse som musikalsk miljø.

Eller hur?

ANNAPOLIS BRASS QUINTET

The concert given by the Annapolis Brass Quintet in the Misjons-
hallen yesterday was a sparkling musical event. The quintet, that
consists of five young American players, is full-time professional
and has toured great parts of the world. On their European tours
the quintet has received a great deal of praise, and the concert
yesterday left no doubt that this ensemble is on a top level.

The program consisted of music by masters of the renaissance and
the baroque period as well as contemporary European and American
composers. Some of the music is composed especially for the
Annapolis Brass quintet. The concert opened and concluded with
J.S. Bach, and already in the opening piece, "Trumpet Fugue", we
got an example of the excellent technical facilities of the
group.

It is a fact that extreme technical facility easily may reduce
the musical quality. In this case, however, there was no lack of
ability to get into the spirit of the music.

It is difficult to point out any of the pieces in preference to
others. But the presentation of "Fancies, Toys and Dreams" by
the English composer Giles Farnaby was impressing. Though the
"Contrapunctus VII" by J.S. Bach in my opinion made the day.

It is also tempting to point out single players, but that is
probably not fair as the group as an ensemble is without
soloists. But it is rare to hear such luminous brass sound as
this group had.

The "Stavanger konsertforrening" and "Rogaland Musikkforbund"
deserve thank and praise for taking the initiative to the concert,
given with financial support from the "Rikskonsertene". The
enthusiasm was great, and the sympathetic ensemble had to give
two encores to satisfy the audience.

Kjell Gundhus